

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **R. F.**, narozený XXX
státní příslušník Ukrajiny
bytem XXX
zastoupený zákonnou zástupkyní Y. F., bytem tamtéž

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dne 21. 2. 2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 27. 2. 2025 domáhal toho, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 21. 2. 2025 vrátil žalobci žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Zároveň navrhl, aby soud přikázal žalovanému přijmout jeho žádost o dočasnou ochranu a vést o ní řízení.
- V žalobě žalobce vyličil, že po invazi ruských vojsk na Ukrajinu ze své domoviny uprchl přes Polsko do Litvy, kde mu byla udělena dočasná ochrana navzdory tomu, že o ni nežádal, protože hodlal odcestovat do České republiky, kde má otce. Cestoval se svou matkou. Dne 19. 2. 2025 se žalobce vzdal dočasné ochrany v Litvě. Následně dne 21. 2. 2025 za něj podala

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

jeho matka osobně v Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině v Praze žádost o dočasnou ochranu. Žalovaný ale tuto žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“), tedy proto, že žalobci byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě. Žádosti nebyla přidělena spisová značka ani číslo jednací. Matka žalobce zaslala žalovanému žádost zpět poštou. V současnosti žalobce nemá v České republice žádné pobytové oprávnění a na Ukrajinu se kvůli válce vrátit nemůže.

3. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany dle směrnice o dočasné ochraně¹ a dle prováděcího rozhodnutí². Dále namítl, že žalovaný vůbec neposoudil zásah do jeho soukromého a rodinného života dle čl. 7 Listiny základních práv EU.
4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že není pravda, že vrátil žalobci žádost dne 21. 2. 2025 jako nepřijatelnou z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina. Žalobce požádal o dočasnou ochranu dne 28. 11. 2023 a o této žádosti žalovaný dosud vede řízení pod sp. zn. OAM-0389313/DO-2023. Dne 25. 2. 2025 obdržel žalovaný poštou žádost žalobce o dočasnou ochranu datovanou dnem 21. 2. 2025. Tu skutečně vyhodnotil jako nepřijatelnou, ovšem podle § 5 odst. 1 písm. a) Legis Ukrajina, tedy proto, že žalobce žádost nepodal osobně. O tom vyrozuměl žalobce sdělením ze dne 11. 3. 2025. Dle žalovaného se dne 21. 2. 2025 událo toto: žalobce a jeho matka se dostavili do Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině, tam jim patrně bylo sděleno, že se řízení o jejich žádostech již vedou, a tak si podání (další) žádosti asi rozmysleli.
5. Jelikož žalobce ve skutečnosti dne 21. 2. 2025 žádnou žádost o dočasnou ochranu nepodal, nebyla takové žádosti přidělena spisová značka a žalovaný ji toho dne nemohl žalobci vrátit jako nepřijatelnou. Žalovaný se nevyjádřil k tomu, zda lze žalobci vrátit žádost jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, protože se to dne 21. 2. 2025 (a ani poté) nestalo.
6. Soud o žalobě uvažil následujícím způsobem.
7. Žaloba je přípustná. Soudní dvůr EU v rozsudku Krasiliva dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. Ustanovení § 5 odst. 2 Legis Ukrajina je tedy rozporný s čl. 47 Listiny základních práv EU, a soud proto neaplikoval soudní výluky dle uvedeného ustanovení. Pro úplnost lze dodat, že Nejvyšší správní soud v reakci na rozsudek Krasiliva překonal svou dřívější opačnou judikaturu a též dovodil, že tuto soudní výluky nelze aplikovat (viz rozsudek ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42). Soud se proto mohl zabývat důvodností žaloby.
8. Ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout, jsou-li kumulativně splněny tyto podmínky: žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo

¹ směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

² prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice o dočasné ochraně, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).

9. Soud v posuzované věci dospěl k závěru, že nedošlo k žádnému, tím méně přímému zásahu do práv žalobce vytýkaným jednáním žalovaného, protože k takovému jednání ze strany správního orgánu vůbec nedošlo. Nebyla tedy splněna první, čtvrtá (a nutně ani třetí) z výše uvedených podmínek. Určujícím pro tento závěr jsou následující skutečnosti, které plynou ze správního spisu sp. zn. OAM-0389313/DO-2023 a tvrzení účastníků řízení.
10. Žalobce požádal žalovaného dne 28. 11. 2023 o dočasnou ochranu. Tuto (v pořadí první) žádost mu žalovaný vrátil téhož dne jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, protože již požádal o dočasnou ochranu v Litvě. Takový postup označil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2024, č. j. 14 A 168/2023-29 za nezákonný zásahem a uložil žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti, tj. věcně žádost žalobce projednat. Žalovaný následně 19. 1. 2024 vydal žalobci Osvědčení o podání žádosti o udělení dočasné ochrany, které jej opravňuje po dobu řízení pobývat na území České republiky. Téhož dne řízení o (první) žádosti přerušil, neboť se rozhodl vyčkat na vydání rozsudku Soudního dvora EU ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23. Dne 3. 3. 2025 žalovaný vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení o jeho (první) žádosti. Ke dni vydání tohoto rozsudku není soudu známo, zda již žalovaný o (první) žádosti žalobce o dočasnou ochranu rozhodl, to ovšem není pro projednávanou věc podstatné.
11. Ze žaloby plyne, že se žalobce v únoru 2025 rozhodl podat žádost o dočasnou ochranu znovu. Tvrdí sice, že žádost podal osobně, toto tvrzení však ničím neprokázal. Soudu doložil pouze vyplněný formulář „Žádost o poskytnutí dočasné ochrany“ datovaný dnem 21. 2. 2025, který však neobsahuje žádnou žalovaným vyplněnou spisovou značku, není na něm vyznačen důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina (který žalobce tvrdí), ani zde není razítko a podpis pracovníka, který by žádost zpracoval a takto ji posoudil. Žalobce navíc sám uvedl, že tuto žádost poslala jeho zákonná zástupkyně žalovanému (poštou), což také doložil podacím lístkem ze dne 21. 2. 2025, č. zásilky RR088789926CZ. Adresátem písemnosti je žalovaný. Identické číslo zásilky je uvedeno rovněž na obálce, kterou soudu doložil žalovaný s tím, že v ní obdržel předvyplněnou žádost o dočasnou ochranu ze dne 21. 2. 2025. Žalovaný dále soudu doložil Sdělení o nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 11. 3. 2025, č. j. OAM-0359422-2/DO-2025, jímž žalobce informoval o tom, že žádost o dočasnou ochranu lze podat jedinečně osobně, a že žalobce druhou žádost o dočasnou ochranu zaslou žalovanému poštou nespojil s (řádně odůvodněnou) žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Proto je jeho žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. a) Legis Ukrajina.
12. Z výše uvedeného je zřejmá nepravdivost tvrzení žalobce, že (druhou) žádost o dočasnou ochranu datovanou dnem 21. 2. 2025 podal osobně a žalovaný mu ji vrátil jako nepřijatelnou z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina. Ve skutečnosti byla tato (druhá) žádost žalovanému zaslána poštou a byla mu doručena až dne 25. 2. 2025. Za této situace soudu nezbylo než přisvědčit žalovanému, že k namítanému zásahu dne 21. 2. 2025 nedošlo, protože toho dne žalobce (druhou) žádost o dočasnou ochranu osobně nepodal, a žalovaný ji tudíž ani nemohl označit za nepřijatelnou, ať již z jakéhokoli důvodu. Druhou žádost žalobce žalovaný vyhodnotil jako nepřijatelnou teprve po podání nyní posuzované žaloby,

a to proto, že ji žalobce nepodal osobně. Žalobní argumentace, která nezákonnost namítaného zásahu (který se vůbec nestal) spojuje s důvodem nepřijatelnosti žádosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina (které žalovaným nebylo aplikováno), se tedy zcela mívá se skutkovým dějem.

13. K tomu je třeba dodat, že žalovaným je vedeno řízení o (první) žádosti žalobce o dočasnou ochranu, z čehož plyne, že právu žalobce na projednání žádosti o dočasnou ochranu bylo učiněno zadost.
14. Žalobce soudu doložil rovněž *Prohlášení o vzdání se oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany* ze dne 19. 2. 2025, které údajně zaslal téhož dne Velvyslanectví Litevské republiky v Praze. Touto listinou, jejím obsahem a právní relevancí se bude žalovaný zabývat v řízení o první žádosti žalobce ze dne 28. 11. 2023, které je vedeno pod sp. zn. OAM-0389313/DO-2023. Pro posouzení žaloby v nyní projednávané věci, jež se týká v pořadí druhé žádosti, však tato listina nemá význam.
15. Lze shrnout, že žalobce dne 21. 2. 2025 nepodal (v pořadí druhou) žádost o dočasnou ochranu osobně, ale odeslal ji žalovanému poštou, přičemž žalovaný ji nevrátil žalobci z důvodu její nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina. K namítanému nezákonnému zásahu, kterým měl být žalobce zkrácen na svých právech, vůbec nedošlo; žalobní tvrzení včetně právní argumentace namířené výlučně proti aplikaci § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina se zcela mívá se skutečným stavem věci. Soud proto žalobu prvním výrokem rozsudku podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
16. Vzhledem ke splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
17. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné důvodně vynaložené náklady, jejichž náhrady by se domáhal. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. června 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.